= Ved Ærnen. =

Hvad maa vi ønske for vor Folkekirke?

Af

Provst Th. Elmquist i Nakskov.

Følgende Afhandling af Provst Th. Elmquist er forekommet i „Dagbladets" Søndags Nr. Den er vel værd at læse og overveje ogsaa for os paa denne Side af Atlanten baade af Hensyn til Moderkirken og til vore egne Forhold i Frikerken.

Under de nyeste Bevægelser paa dansk Kirkelivs Omraade er Forhandlingen om Begreberne „Folkekirke" og „Menighed" paany bleven brændende. „Hvad er Folkekirke? Hvad er Menighed? Dækker disse to hinanden eller hvis ikke, hvorledes maa deres Forhold til hinanden da bestemmes?" Disse og lignende Spørgsmaal tages atter og atter op til indgaaende Behandling. De diskuteres paa kirkelige Møder, de debatteres i Præstekonventer, de drøftes i den kirkelige Presse. Og det er ikke underligt, thi baade er Sagen i sig selv af stor Betydning, og af disse Spørgsmaals rette Besvarelse afhænger for den allerstørste Del det Arbejdes Værdi, som det nylig nedsatte kirkelige Udvalg vil komme til at yde. Det var egentlig D. G. Monrad, der fandt paa Ordet „Folkekirke" og fik det sat ind i Grundloven. Og det var et lykkeligt Greb. Wel havde Udtrykket været brugt tidligere, men i en noget anden Betydning. P. C. Kierkegaard havde skrevet om „Jesu Kristi Kirke i Folkekirkerne", men havde dermed nærmest ment den kristne Menigheds Forhold til de forskellige Nationalkirker med deres særegne Ejendommeligheder. Monrad tog nu Ordet „Folkekirke" op og fik det sat ind i Grundlovens § 3: „Den evangelisk-lutherske Kirke er den danske Folkekirke og understøttes som saadan af Staten". Herom sagde bl. a. Professor H. N. Clausen under Grundlovsforhandlingen: „Jeg tror, at det er et Skridt af stor Betydning, naar Grundlovens Udkast har stillet Betegnelsen „Folkekirke" i Stedet for det tidligere „Statskirke". Enhver vil virkelig erkende, at disse Navne fører Tanken vidtaarligt ud i forskellig Retning, i forskellige Rækker af Betragtninger og Begreber." Clausen havde Ret. Forskellen var den, at medens Navnet „Statskirke" betegner Statsmagten som den ledende Faktor i Kirkesamfundet, betegner Navnet „Folkekirke" kun, at Kirken søger sin Støtte i Folkets Tilslutning.

Og nu er det jo en Kendsgerning, at medens Herren aldrig har villet nogen Statskirke, men har sagt: „Giver Kejseren, hvad Kejserens er, og Gud, hvad Guds er!" — et Ord, som der er blevet synket haardeligt imod, saavel i Oldtidens Kejserkirke som i senere Tiders Statskirke, saa har han derimod udtrykkelig villet Folkekirker. „Gaar ud og gører alle Folkeslag til mine Disciple", saaledes lød jo hans Ord paa Himmelfartsbjerget. Men ligesaa sikkert er det, at Herren aldrig har gjort sin Menighed til et med Folkekirkerne. Ej heller har han nogen Sinde sagt, at Folkekirkerne skal staa bestandig. Om „Menighed og Folkekirke" har han f. Eks. sagt os Besked i Lignelsen om „Klinten iblandt Hveden", hvor Klinte og Hvede tilsammen er et Billede paa Folkekirken, medens Hveden alene er den sande Menighed. Og hermed stemmer den augsborgske Bekendelses 7. og 8. Artikel saa fortræffeligt overens, hvori der siges, at „Kirken (d. e. den sande Kirke) er alle hellige Mennesters Forsamling", men at „i dette Liv er mange Hyklere og falske Kristne, saavel som aabenbare Syndere blandet ind imellem de fromme" (her har vi Folkekirken). Og at de folkekirkelige Ordninger heller ikke skal blive ved bestandig, men kun danne et Gennemgangsled, er ikke mindre klart bevidnet, saavel af Herren selv som af hans Apostle mange Steder, hvor der tales om en Udrensning og Udskillelse hen imod Endens Tid. Tydeligst fremtræder dette vel i St. Johannes Aabenbarings mægtige Skildringer af de store Omvæltninger ved Dagens Ende, da Guds Folk ligesom ved Syndfloden, Sodomas og Gomorrhas Ødelæggelse og Jerusalems Forstyrrelse skal stille sig ud fra den vantro, forvendte og fordærvede Slægt.

Spørger vi da nu: „Hvad er saa Folkekirken?" — da er det bekendt, hvor megen Forargelse det har vakt, naar der i sin Tid er blevet svaret: „Folkekirken er en blot og bar borgerlig Indretning." Man har fundet, at man derved nedbrod noget aandeligt, ja noget guddommeligt, i en slet og ret jordisk timelig Sfære, hvor Mennester har Lov til at lave og omkalfatre paa det hele. Men det er jo slet ikke Meningen. Man har dermed kun villet slaa den overflødige og falske Tankegang til Jorden, der vil gøre Folkekirken til eet med den hellige, almindelige Kirke. Man har villet betone, at Folkekirken kun var Lejet, hvori den aandelige Livsstrøm, Guds Menighed, skulde have sit Løb, Formen, hvori det aandelige Indhold, den hellige almindelige Kirke, var indklædt. Ingen vilde selvfølgelig dermed paastaa, at Ting som Daab, Nadver, Bibel o.s.v. var „borgerlige Ting", men blot dette, at den menneskelige Ordning, Indfatningen, hvori de fremtraadte, var en borgerlig Indretning. Og saaledes er det. Det bedste og klareste Svar paa Spørgsmaalet: „Hvad er Folkekirken"? — er vistnok dette: Folkekirken er den menneskelige Form, hvorunder Menigheden ved Herrens Styrelse og med hans Tilladelse har udviklet sig i Folkesamfundene og vil vedblive at leve, indtil den af Herren bestemte Tid.

Vi kan oplyse Forholdet ved nogle Billeder: Folkekirken er Stillads-set, som er nødvendigt til en Tid, for at Bygningen kan opføres; men Bygningen selv er den hellige almindelige Kirke, Guds levende Menighed. Naar Bygningen er færdig, kan Stilladset falde. — Folkekirken er Blomsterstokken, hvortil Blomsten er bunden, men Blomsten selv er den hellige, almindelige Kirke, som kan undvære Stokken, naar den er stærk og kraftig nok til at staa ene. Folkekirken er Ægget, hvori Fugleungen ligger, og Fugleungen er den hellige, almindelige Kirke. Men naar Fugleungen er fuldvoksen, revner Ægget, og Ungen er i Stand til at svinge sig frit op mod Himlen. Naturligvis har baade Stillads-set, Blomsterstokken og Æggeskallen sin store Betydning, men det vilde dog være Uret at gøre dem til eet med det, som de skal tjene og støtte, og som er Hovedsagen, Kærnen og Stjernen i det hele.

Det er sandt, at Folkekirken har sine store Brøst. Vel er den en langt friere og gunstigere Form for Menigheden at leve under end Statskirken med sin Tvang og Stivhed, men — som den augsborgske Bekendelse siger — er den jo et Blandingssamfund. „Mange Hyklere, falske Kristne og aabenbare Syndere er blandede ind imellem de fromme." Mange er Medlemmer af Folkekirken, men staar aldeles sløve og uforstaaende overfor den hellige, almindelige Kirkes Liv, ja endog som Modstandere deraf. Men hertil er blandt andet at bemærke, at en saadan Tilstand ikke vil kunne undgaas selv i den mest omhyggelig rensede og under streng Kirketugt holdte Frikirke. Naar Sekterne, hvis Fortraab og Hovedargument jo bestandig er: „Folkekirken er et urent Samfund; vi maa have en ren Menighed", vil prøve paa at sætte dette Krav i Værk, da viser det sig jo bestandig, (om ikke før, saa i det andet og tredie Slægtled), at den gamle Urenhed sniger sig ind igen, falske og døde Lemmer vokser frem, og om end „Renheden" tilsyneladende kan holdes i det Ydre, saa gror Hykleriet desto kraftigere indadtil. Det er nu en Gang uadskilleligt fra syndige Mennesters Samfund, at Klinte og Ugræs kommer frem mellem den gode Sæd. Kun naar Kristendommen er under stærkt Tryk udefra, saa det er forbundet med stor Selvfornægtelse, Trængsel og Forfølgelse at slutte sig til den kristne Menighed, kun da kan der blive en nogenlunde „ren" Kirke, et Samfund udelukkende af sande troende. Men derfor kan Kirken i Grunden ogsaa først i Forfølgelsens Dage udvikle sig som en sand Frikirke.

Og vi maa da heller ikke glemme, at ved Siden af sine store Brøst har Folkekirken ogsaa sine store Goder (det vil sige: saa længe, som den bestaar med Rette og viser sig betimelig). Gennem Folkekirken faar Kristendommen en Indflydelse paa Folket, som en Frikirke ikke vilde have. Den paavirker hele Samfundslivet, præger Lovene, Landets Styrelse, Ungdommens Opdragelse og Undervisning og meget, meget andet. Ved sin Inddeling i Sogne med ansatte Præster, reglementerede Kirker og Gudstjenester o.s.v. er Folkekirken i Stand til at omspænde store og smaa og bringe dem ind under kristelig Paavirkning, ligesom ogsaa enhver i Folket derved har fuld Ret og Adgang til Kirkens Goder, om han vil bruge dem. Af disse Grunde vil det ogsaa være rigtigt at opretholde Folkekirken, saa længe det venlige Forhold mellem Folket og den kristne Menighed kan bevares uden Skade for sidstnævnte. Og først naar Folket stiller sig fjendtligt overfor den kristne Menighed, saa at denne ikke længere kan leve sit Liv, bekende sin Tro og udfolde sine Kræfter frit indenfor Folkekirken, da maa denne ophæves, eller Menigheden maa forlade den. Da nedbrydes Stillads-set, da borttages Blomsterstokken, og da revner Æggeskallen, men da kan ogsaa Bygningen staa paa egn Ben, Blomsten undvære sin Støtte, Fuglen den stærmende Skal. At denne Forandring i Forholdene imidlertid vil blive til stor Skade for Folkesamfundene og ganske anderledes end hidtil aabne de onde Magter Vejen til Besmittelse af Folkenes Liv, er en selvsagt Ting. Derfor er det ogsaa højst rimeligt, hvad Biskop P. C. Kierkegaard har gjort opmærksom paa, at Pauli Ord i 2. Thes. 2, 6—7 om „det, der holder tilbage" paa Antikristen, men som en Gang skal „tages bort", maa forstaas om Folkekirkerne i den kristnede Verden.

Er vi nu klare paa, at Folkekirken er den menneskelige Form — men ogsaa kun en Form — hvorunder Menigheden ved Herrens Styrelse historisk har udviklet sig, da vil det ikke være svært for troende Mennesker at besvare det Spørgsmaal: „Hvad maa vi ønske for vor Folkekirke?" Vi maa naturligvis ønske, at vor Folkekirke maa indrettes saaledes, at den levende Menighed, som bor i Folkekirken, saa længe som muligt kan befinde sig vel i denne og altsaa kan leve sit Liv saa frit, udfolde sine Kræfter saa uhindret, som Menighedens egen Vækst og Tidens stigende Krav medfører. Under alle Reformer og Omordninger i Folkekirkens Indretning maa det bestandig være Hensynet til „den højbaarne Gæst", Guds levende Menighed, den hellige, almindelige Kirke, der er det afgørende, Hensynet til, at Gæsten kan befinde sig vel og leve sit Liv, saa at den først sent behøver at sige Lejligheden op og flytte bort, naar Signalet lyder fra Menighedens Herre (Aab. 18, 4): „Gaar bort fra hende (d. e. Folkekirken), I mit Folk, at I ikke skal blive delagtige i hendes Synder."

Hvorledes den Forfatning for den danske Folkekirke, som det kirkelige Udvalg nu skal gøre Forslag til, i det enkelte bør formes og stiles, er det ikke her Stedet at gaa ind paa. Men det bør være den ubrødelige Grundsætning, det store Hovedhensyn under hele Forhandlingen: „Hvad tjener Menigheden, Livet, de troendes Samfund bedst?" At afgøre dette er en alvorlig og ansvarsfuld Sag, og der kan jo her gøre sig mange forskellige Opfattelser gældende efter de forskellige kirkelige Retningers Syn paa, hvad der tjener Livet bedst. Men netop derfor har vi jo ogsaa faaet Repræsentanter for de forskellige kirkelige Retninger ind i Udvalget. Kun dette maa vi ønske og bede om, at Folkekirkens med Spænding ventede og imødesete Forfatning, naar den en Gang er færdig, ikke maa være bygget paa noget hierarkisk Præstevælde, ikke paa noget politisk Flertalsregimente, men ene og alene paa Hensynet til den levende Menigheds Tarv, og at Princippet i den ny Ordning ikke maa være Tvang og Lovtrældom, der kun vil slaa Livet ihjel, men den Frihed, som maa findes der, hvor Herrens Aand skal raade.

Til de unge.

Følge ej med Strømmen, men følg med Tiden,
om du vil holde dig ung i Striden;
kan Strømmen ta' dig, saa vil den sluge dig,
gaar Tiden fra dig, kan den ej bruge dig.

C. Hostrup.

Under Sejladsen paa Tidens Strøm er det meget at lære, meget at opleve. Men kun naar vi er vaagne og oppe, lærer og oplever vi noget. Vi maa bruge Øjne og Øren; vi maa holde Udkig, saa vi ser og hører alt det, der er Opmærksomhed værd. Det gælder om, at vi stadig øver og derved skærper og styrker vor aandelige Syns- og Høreevne, for at vi kan blive ved at bruge disse vore Sanser som raske, ungdomsfriske Tjenere, selv naar vi vandrer under de graanende Haar.

Det er først efterhaanden, som vi lærer Livet at kende, at det bliver muligt for os paa selvstændig Vis at tilegne os og bruge, hvad det byder os af virkelig sundt og godt, samt vrage, hvad der er skadeligt. Under Farten paa Tidens Strøm maa vi derfor nu og da lægge til Land og besøge seværdige Steder; vi maa standse og lytte til, hvad der siges her og der og se efter, hvorledes der arbejdes og leves paa Menneskelivets forskellige Omraader. Vi maa føle Tiden „paa Pulsen" og søge at faa Forstaaelse af dens bevægende Kræfter og af de Tanker, der regerer Verden. Ligeledes maa vi med Opmærksomhed læse i og lære af Naturens store, rige Bog.

Gamle — nej unge — Hostrup (for han var ung under de hvide Haar) maner os til at følge med Tiden, men vogte os for at blive slugt af Strømmen. Dette er netop, hvad der er nødvendigt for vort Liv. Men skal vi kunne følge hans Raad, da maa vi eje een Ting, nemlig Ungdom — ikke just i Aar, men i Sind og Tanke. Vi maa eje frejdigt Mod, stærk Tro, lyst Haab og Hjertevarme for alt, „hvad ædle kalder Livets Lyst." Ejer vi dette, da kan vi trøstig bove Farten paa Tidens Strøm, selv om den undertiden maa gaa baade mod Vinden og mod Strømmen.

(Nordlyset.)

Vejen til Lykken.

Kun Arbejdet, det alvorlige, maalbevidste Arbejde, foraarsager os inderlig Tilfredsstillelse, som har sit Udspring i Følelsen af trofast Pligtopfyldelse og i os vækker Bevidstheden vort ethiske Værd, der i vort Sind bliver til Selvagtelse. Netop dette er den Velsignelse, der ligger i Arbejdet, og som ikke kan købes for alle Jordens Skatte. Thi denne Bevidsthed giver os Lyst til at arbejde og skænker os Mod og Selvtillid, ud af denne Bevidsthed øser vi atter ny Kraft og Elasticitet, saa at vi ikke lammes i Kampen mod Livets Besvær og Modgang, medens Uvirksomhed og Nydelse sløver og blødagtiggør os eller leder os paa Afveje. Der ligger en Forbandelse i dette at søge Binding uden Arbejde, men Bevidstheden om, at man har udfyldt sin Pligt, yder os ogsaa den fulde og rene Følelse og den uforbærvede Nydelse af de Glæder, som Livet bringer. Det er en særlig Velsignelse, der skabes saavel ved Daglejerens Hænders Gerning som ved den lærdes aandelige Arbejde og ikke mindre ved en Husmoders stille Virksomhed.

„Naar Dækket falder".

er Titlen paa en lille Bog, som faas i Dan. Luth. Publ. House, Blair, Nebr., for 30c. Jeg vil meget anbefale Bogens Læsning til alle, som haaber at skue Guds Ansigt i de evige Boliger. Læs med Eftertanke; thi Dækket maa falde her paa Jord, saa Sjælen kan juble: Jesus er min. Troens Øje ser ham, da (Dækket) alt mit eget blev taget bort.

1. Den fortæller om den jagende Kundskabstro, som prøver at bringe andre det, som den selv mangler, som bliver bange, naar den frigjorte Sjæls Vidnesbyrd om Troen paa sin Frelser møder den. Venner, lad os her standse og prøve os selv, om vi ejer en levende Tro, ellers da at faa den, medens det er Tid.

2. Den fortæller om den bevidste Fredsfølelse i et fattigt Hjerte, som skuer efter Frelse, som søger, som beder, som banker, som har Forjættelser om Hvile, som finder Hvilen ved stille at høre Ordet om Naade fra Gud.

3. Fortæller om den Tro, som er mægtig til at bære under og i alt, som møder den her i Livet, fordi den har lært, at Gud er Kærlighed, og at Gud sender alt til vort bedste.

Er du, kære Læser, fri? er Dækket falbet? skuer du i Troen din Frelser?

S. P. Swendsen.

Tilbagegiver Synet.

Briller et tilbagelagt Standpunkt.

"Actina," en storartet Opfindelse, der helbreder alle Øje- og Ørensygdomme uden Operation eller Medicin.

En vidunderlig Opdagelse er gjort af Videnskabsmanden og Opfinder Geniet Prof. W. C. Wilson. Han har fundet et Middel bekjendt som "Actina", der helbreder alle Sygdomme i Øjnene og Ørene, saasom Blindhed, "Granulated Lids," Stær, betændte Øjne, Døvhed, o. s. v., uden Operation eller Mediciner. Det er et simpelt Apparat, kaldet the Actina Pocket Battery, og ved den kan Patienterne helbrede sig selv i deres egne Hjem. Den ikke alene overflødiggør de Slagterier og pinlige Methoder, der praktiseres af Øjen- og Ørenlæger, men afstedkomme samtidig en fuldstændig og varig Kur.

Rev. W. C. Goodwin, Moline, Kansas, skriver: "Det er min oprigtige Mening, at "Actina" er en af vor Tidsalders mærkeligste Opfindelser. Den friede mine Øjne fra en Operation."

Mr. F. W. Harwood, Springfield, Mass., siger, at "Actina" helbredede ham for Døvhed, han havde lidt af i mi Aar.

Mr. A. L. Howe, Tulley, N. Y., skriver: "Actina" har fjernet Stær fra begge mine Øjne. Jeg kan let læse uden Briller; er 65 Aar gammel."

Robert Baker, Ocean Park, Calif., skriver: "Jeg vilde været blind, havde jeg ikke brugt "Actina."

En del fremragende Borgere har organiseret et Kompagni, "The New York & London Electric Association" og de har givet denne Methode en saa grundig Prøve paa hundrede af Tilfælde, der erklæredes for uhelbredelige og haabløse at de nu kan forsikre om Helbredelse. "Actina" sendes portofrit paa Prøve. Hvis De vil komme eller sende Deres Navn eller Addresse til the New York & London Electric Association, Dept. 258 B, 929 Walnut St., Kansas City, Mo., vil De faa ganske frit, en værdifuld Bog—Prof Wilsons "Treaties on the Eye and on Diseases in General," og De kan være vis paa, at Deres Syn og Høreise vil tilbagegives Dem, selv om noksaa mange Læger har fejlet deri.

DEN BÄSTA MEDICIN FÖR QVINNOR

Om ni beständigt är nervös och uttröttad, så är detta en tydlig varning om att en qvinnosjukdom af allvarsamt slag närmar sig.

Vänta icke tills ni börjar känna olidliga smärtor innan ni söker behandling. Ni behöfver Wine of Cardui lika mycket nu som om sjukdomen vore mera utvecklad och de svåra plågorna af oregelbunden menstruation, nedtryckande smärta, hvita flussen, ryggvärk och hufvudvärk drefvo eder att söka den ofelbara hjelp, som Wine of Cardui har bragt hundra tusentals qvinnor och äfven skall bringa eder.

Wine of Cardui utdrifver all svaghet och nervositet, hufvudvärk och ryggvärk och hindrar symptomen att hastigt utveckla sig till farliga sjukdomar, svåra att bota. Skaffa er en $1.00 flaska Wine of Cardui i dag. Om er handlande ej har den, så sänd pengarne till Ladies' Advisory Dept., The Chattanooga Medicine Co., Chattanooga, Tenn., och medicinen blir eder tillsänd.

WINE of CARDUI

Unge Mænd

som have Lyst til at lære at kjende sig selv, skulde skrive efter et Exemplar af Dr. Rosenbergs berømte Bog

"Ungdommens Raadgiver"....

Bogen omhandler Livets Hemmeligheder, Ægteskabet, Forholdet mellem Mand og Kvinde, hemmelige Synder, deres Følger, Forebyggelse og Helbredelse o. s. v. og er i høi Grad interessant. Sendes frit i forseglet Omslag til Enhver, som paa et Postkort eller i Brev indsender sin Adresse til

DR. N. ROSENBERG CO., 80 Dearborn St., CHICAGO.

MISSOURI PACIFIC RAILWAY

NEW WORLD'S FAIR SPECIAL

Afgang fra Omaha Kl. 5.30 Form.
Ankomst til St. Louis Kl. 8.30 Eftm.

10 Dages Standsning i Kansas City gives baade frem og tilbage. For Kort og Timetabel etc. skriv til

TOM HUGHES, T. P. Agent,
T. F. GODFREY, P. & T. Agent.
S. E. Corner 14th and Douglas,
OMAHA, NEB.

CUNARD LINIEN

ETABLERET 1840.

Stor Prisnedsættelse paa Ocean Billetter.

Til DANMARK KUN $20.00
Fra DANMARK KUN $18.00

Nu er Tiden at reise billigt. Kjøb Deres Billetter med den gamle paalidelige Cunard Linien.

For videre Oplysninger henvend Dem til vore Lokal Agenter eller

F. G. WHITING, Mgr., Dearborn & Randolph, Chicago.

WABASH

"FOLLOW THE FLAG."

TAKE THE WABASH TO SAINT LOUIS THE ONLY LINE TO THE WORLD'S FAIR MAIN ENTRANCE

HARRY E. MOORES,
Gen. Agt. Pass. Dept., Omaha, Neb.

Great Reduction in Rates via Wabash Railroad.

Home visitors Excursions sold every Tuesday in September and Oct. 11th. Half fare (plus $1.00) for the round trip to all points in Indiana, points in Ohio and Kentucky.

$13.80 St. Louis and return sold daily.

$27.15 Buffalo, Niagara Falls or Toronta and return sold daily.

$21.50 Detroit and return sold daily.

$20.00 Chicago and return (one way via St. Louis) sold daily.

Long limit and stop over allowed at St. Louis on **all** tickets.

Schedule of our fast trains.

read down
Lv. Omaha 7:45 A. M. 6:30 P. M.
Lv. Council Bluffs 8:00 A.M. 6:45 P.M.
Ar. World's Fair Station 7:35P. M. 7:00 A.M.
Ar. St. Louis 7:50 P. M. 7:15 A. M.

read up
Arr. Omaha 9:00 P. M. 8:20 P. M.
Arr. Council Bluffs 8:45 P. M. 8:05 A. M.
Lv. World's Fair Station 9:15 A. M. 7:45 P. M.
Lv. St. Louis 9:00 A.M. 7:30 P. M.

These trains run daily.
Compare this time with other lines.

The Wabash lands all Passengers at and checks baggage to its own station at main entrance of World's Fair grounds. Think what this means; quick time, extra car fare saved, and a delightful trip and you are not all tired out before entering the Exposition-grounds.

All Agents can route you via the Wabash R. R. For beautiful World's Fair folder and all information address,

HARRY E. MOORES,
G. A. P. D. Wab. R. R., Omaha, Nebr.

THE NORTH WESTERN LINE

Special Reduced Excursion Rates

vil blive gældende fra alle Punkter paa Chicago & North-Western Jernbane for nedennævnte Tilfælde:

San Francisco, 19.—25. Sept., Sovereign Grand Lodge I. O. O. F.

Denver, Colorado Springs and Pueblo Summer Excursions June 1st to Sept. 30, 1904. Return limits Oct. 31. $17.50 and $18.50 from Blair, Nebr.

Ogden and Salt Lake—same dates and limits $30.15.

Black Hills Points—same dates and limits $16.00 to $18.40.

St Paul, Duluth or Superior — same dates and limits $12.35 and $16.35.

Chicago—same dates and limits $20.00. Via St. Louis with 10 day stopover one way $20.80.

For nærmere Oplysning angaaende Priser, Salgs-Dato etc. for nævnte og andre Tilfælde henvende man til Chicago & Nort-Westerns Agenter.

Excursion Rates to St. Paul, Minneapolis, Duluth, and the Lake Resorts in Iowa, Minnesota and Northern Wis.

via NorthWestern Line daily. Tickets limited to return until Oct. 31. 1904.